

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupeného JUDr. Janem Zůbkem, advokátem se sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3 - Žižkov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2014, č. j. MSK 2664/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2015, č. j. 20 A 10/2014 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „magistrát“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 3. 12. 2013, č. j. MMFM 142903/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 8. 2013 v 15:24 hodin na silnici č. 1/56 mimo obec Kunčičky u Bašky, ve směru k Frýdlantu nad Ostravicí, řídil motorové vozidlo BMW RZ: X a překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 57 km/hod, kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 147 km/hod. Za tento čin mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalovaný

rozhodnutím ze dne 4. 3. 2014, č. j. MSK 2664/2014, odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 20 A 10/2014 – 32, zamítl. Krajský soud po vylíčení skutkového stavu nepřisvědčil námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když magistrát nepřijal jeho omluvu z ústního jednání dne 22. 10. 2013 a projednal věc v jeho nepřítomnosti. Vycházel z § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „správní řád“). Upozornil, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek, přičemž správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Odkázal rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, či usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/2002. Dle soudu „*žalobce, a to ani dodatečně v odvolání neprokázal a ani neosvědčil tvrzený důvod omluvy z ústního jednání. Omluva žalobce tak nesplňovala podmínky citovaného ust. § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a žalobce neprokázal důležitý důvod omluvy.*“. Pokud žalobce uvedl, že tvrzenou zahraniční cestu dlouhodobě plánoval, musel o ní vědět již dne 30. 9. 2013, kdy mu bylo doručeno předvolání k jednání. Proto je správný závěr žalovaného, že omluva doručená až 11. 10. 2013 není bezodkladná ve smyslu § 59 správního řádu. Nadto žalobce svá tvrzení o pobytu v zahraničí neprokázal, přestože k tomu byl opakovaně správním orgánem vyzýván. Soud rovněž upozornil, že žalobce jako důvod omluvy uváděl i vyšetření na klinice v Lausanne, avšak žádný důkaz o tom nepředložil ani dodatečně spolu s odvoláním. Nedůvodná je dle krajského soudu i námitka žalobce, že mu magistrát neumožnil vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neboť tak bylo učiněno spolu s předvoláním k jednání, kdy již byly shromážděny všechny podklady. O svém právu byl žalobce náležitě poučen. Při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady.

[3] Na uvedené nemá vliv ani skutečnost, že ústní jednání proběhlo dne 22. 10. 2013 a rozhodnutí o přestupku bylo vydáno až dne 3. 12. 2013. Zákon o přestupcích, ani správní řád neupravuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání. Nelze z toho dovozovat, že magistrát měl žádosti žalobce o přeložení jednání vyhovět. Podstatné totiž je, že omluva z ústního jednání nebyla bezodkladná, a nesplňovala tak podmínky dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

[4] K námitce žalobce, že nebylo rozhodnuto o jeho odvoláních proti usnesením magistrátu ze dne 14. 10. 2013 a 21. 10. 2013, jimiž správní orgán ukládal žalobci, aby ve stanovené lhůtě doložil důvod omluvy, krajský soud konstatoval, „*že samotné tvrzení o zkrácení na procesních právech bez dalšího, aniž by zde byla dána jakákoliv další souvislost s hodnocením skutkového stavu, nelze než považovat za účelové*“. Nadto bylo žádosti o prodloužení lhůty k doplnění důvodu omluvy fakticky vyhověno.

[5] Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku, že v řízení před správním orgánem nebyli jako svědci vyslechnuti policisté, neboť „*rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl, ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a*

fotografii detailu registrační značky žalobce“. Listina rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitém měřicím zařízení, čase a místě měření a naměřených hodnotách. V případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, bývá dostačujícím podkladem záznam ze silničního rychloměru, který má v daném případě krajský soud za jednoznačný. Žalobce nepředložil žádná „*tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla*“. Ohledně správnosti způsobu měření rychlosti, se krajský soud plně ztotožnil s podrobným odůvodněním rozhodnutí žalovaného.

[6] Soud neakceptoval žalobní námitku, že s vyjádřením Ing. J. H. byl žalobce seznámen až v rámci konečného rozhodnutí. Žalovaný po opatření předmětného důkazu vyrozuměl žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí dopisem ze dne 21. 2. 2014 o právu vyjádřit se ve stanovené lhůtě ke shromážděným podkladům, na což žalobce reagoval, přičemž žalovaný rozhodl dne 4. 3. 2014.

[7] Ani námitce policejní provokace k překročení nejvyšší povolené rychlosti nebylo vyhověno, neboť krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného. Uzavřel, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, které náležitě odůvodnily.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[9] Stěžovatel po shrnutí skutkových okolností případu upozorňuje na zásadu materiální pravdy vyjádřenou v ustanovení § 3 správního řádu a s tím spojenou povinnost správního orgánu zjistit v přestupkovém řízení i bez návrhu všechny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu). Z toho dovozuje povinnost magistrátu vyslechnout všechny účastníky silniční kontroly, tedy stěžovatele a zasahující policisty. Obzvláště když stěžovatel od počátku se spácháním přestupku nesouhlasil. Magistrát na místo toho stěžovateli ani neumožnil zúčastnit se ústního jednání ve věci a využít oprávnění osoby obviněné z přestupku. Přestože stěžovatel měl naplánované dvě zahraniční cesty, byl připraven se v nařízeném termínu jednání zúčastnit, pokud by nebylo z jím uvedených důvodů možné jednání odložit. To stěžovatel výslovně vyjádřil v podání ze dne 14. 10. 2013 a namítal to i v odvolání. Očekával od magistrátu jednoznačné stanovisko ještě v době, kdy byly možné obě alternativy. Místo odpovědi však obdržel dne 15. 10. 2013 a 21. 10. 2013 usnesení o určení lhůty k odstranění nedostatků podání. Stěžovatele zaráží, že mu magistrát usnesením ze dne 21. 10. 2013 stanovil lhůtu pro odstranění vad podání (doplnění omluvy z ústního jednání) v délce 12 pracovních dnů, avšak hned dne 22. 10. 2013 se ústní jednání uskutečnilo bez jeho přítomnosti. Stěžovatel omluvu doplnil a zároveň proti oběma usnesením podal odvolání podáním ze dne 29. 10. 2013. Správní orgány však dosud o těchto opravných prostředcích nerozhodly.

[10] Dne 20. 11. 2013 se stěžovatel vrátil ze zahraniční cesty a magistrát vydal rozhodnutí o přestupku dne 3. 12. 2013. Stěžovatel již v odvolání namítal, že magistrátu nic nebránilo, aby ústní jednání nařídil bezprostředně po jeho návratu. Zjevně tedy nebyl veden obavou o rychlost řízení. Navíc si musel být vědom, že stěžovatel hodlá uplatňovat svá práva, když se účasti na jednání domáhal. Přesto stěžovateli ani nebylo umožněno v rozporu se zásadou slyšení účastníků řízení vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Z doby, která uplynula mezi nařízeným jednáním a vydáním rozhodnutí ve věci, však lze usuzovat, že v řádném postupu magistrátu nic nebránilo. Stěžovatel má navíc zřízenou datovou schránku, nedocházelo tedy k žádným průtahům při doručování a nebyla zde ani žádná překážka pro předvolání stěžovatele k ústnímu jednání v náhradním termínu.

[11] Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo, aby byla jeho věc projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Pochybnosti o odmítnutí účasti obviněného na ústním jednání či nedostavení se bez řádné omluvy nebo důležitého důvodu ve svém důsledku postihují zjištěný skutkový stav věci, který je podkladem pro rozhodnutí. Konání jednání v nepřítomnosti obviněného, aniž jsou splněny podmínky dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, porušuje citované ustanovení Listiny. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012 – 44, při hodnocení, zda byla omluva náležitá či důvod nedostavení se k ústnímu jednání důležitý, je třeba vzít v úvahu, jestli z obsahu spisu vyplývá jakákoliv obstrukční snaha účastníka řízení mařit průběh správního řízení, a proč požadoval stanovení nového termínu jednání.

[12] Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 – 46, dle něhož vydání rozhodnutí s určitou časovou prodlevou po konání ústního jednání představuje vadu přestupkového řízení. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že tento právní názor byl překonán novější judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to rozsudky ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 – 44, a ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 As 91/2012 – 27. V posledně uvedeném rozhodnutí je naopak uvedeno, že všechny tři citované rozsudky nejsou ve vzájemném rozporu. V každém případě se jednalo o odlišnou situaci. Nejvyšší správní soud rovněž poukázal na potřebu, aby bylo vždy hodnoceno s ohledem na konkrétní okolnosti, zda mohlo vydání rozhodnutí s určitým časovým odstupem po skončení ústního jednání vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. To potvrzuje i v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 – 60. Stěžovateli nebyla účast na ústním jednání umožněna, ani přes jeho snahu a zjevnou možnost magistrátu projednat věc za jeho přítomnosti bez oddálení data vydání rozhodnutí. Vydání rozhodnutí s časovým odstupem od konání ústního jednání je proto v daném případě vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí ve věci. Tuto vadu nezhojil ani žalovaný. Neumožnil stěžovateli dostat se do bezprostředního kontaktu se správním orgánem, ani na jeho návrh prověřit svědectví policistů „tváří v tvář“.

[13] Stěžovatel již v odvolání namítal, že měl v úmyslu sjet z komunikace, avšak v tom mu bránil policista zvyšováním rychlosti jízdy. Šlo o zjevnou provokaci k protiprávnímu jednání. Stěžovatel rovněž popíral, že by v tak významném rozsahu překročil nejvyšší povolenou rychlost, a namítal, že naměřené hodnoty jsou zkresleny v důsledku nesprávného měření. Nebyly dodrženy pokyny uvedené v návodu k obsluze k měřicímu zařízení, jehož bylo užito v případě stěžovatele. Na snímku se automobil stěžovatele částečně překrývá s billboardem umístěným na okraji pozemní komunikace,

což způsobilo tzv. reflexi. Stěžovatel chtěl být se svými výhradami při ústním jednání konfrontován s výpovědí policistů, což mu však nebylo umožněno.

[14] Jednání stěžovatele má trestní povahu ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Proto se mají přiměřeně použít zásady projednání věci orgány činnými v trestním řízení. Stěžovatel jako obviněný z přestupku musí mít možnost účinně uplatnit námitku provokace a je především na policejních orgánech, aby dokázaly, že námitka obviněného není zcela pravděpodobná. Stěžovatel v tomto směru navrhoval provedení důkazu prostřednictvím videozáznamu pořízeným videokamerou umístěnou v policejním vozidle. Žalovanému bylo však sdělením policejního orgánu ze dne 5. 2. 2014 oznámeno, že předmětné policejní vozidlo nebylo kamerou vybaveno. Osoba, která sdělení vydala, musela být totožná s osobou provádějící měření, přičemž ani nebyla poučena ve smyslu § 55 odst. 5 správního řádu. Žalovaný se k prokázání přestupku spokojil se záznamem z rychloměru, avšak nedal prostor k prověření námitek stěžovatele o policejní provokaci a nesprávnému měření. Ústavní soud však v nálezu ze dne 20. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, uvádí, že v souladu se zásadou spravedlivého procesu musí být účastníkovi dána možnost se k věci samé a k provedeným důkazům vyjádřit, jakož i navrhovat důkazy, čemuž odpovídá povinnost správního orgánu rozhodnout o návrzích, a pokud jim nevyhoví, své rozhodnutí odůvodnit.

[15] Stěžovatel se dovolává práva vyplývajícího z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, které může být kráceno jen ve výjimečných případech. Oznámení o přestupku ani úřední záznam policisty nemohou vyvážit právo stěžovatele, aby byli policisté ve věci vyslechnuti a stěžovatel byl konfrontován s jejich výpověďmi. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dle kterého úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, není důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. K dokazování slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila. Jsou-li tyto námitky relativizovány, protože je stěžovatel vznesl až v rámci odvolacího řízení, stěžovatel namítá, že k tomu nedostal od magistrátu příležitost, navíc řízení o přestupku je ovládáno principem jednoty řízení.

[16] Stěžovatel dále namítá, že v odvolacím řízení navrhoval jako důkaz návod k obsluze měřícího zařízení. Žalovaný jej skutečně obstaral a provedl, avšak stěžovatel se o tom dozvěděl až z rozhodnutí samotného, neboť nedostal prostor na výsledky provedeného dokazování reagovat, čímž byl porušen § 51 odst. 2 správního řádu. Totéž platí i o vyjádření Ing. J. H., které žalovaný ve věci obstaral. Z vyrozumění ze dne 21. 2. 2014 nevyplývá, že by žalovaný jakékoliv důkazy obstarával. Navíc podle stěžovatele Ing. H. může mít zájem na tom, aby v řízení nevyšly najevo slabiny měření předmětného rychloměru. Jmenovaný totiž pracuje ve společnosti RAMET C.H.M. a.s. KUNOVICE, která měřicí zařízení prodává Policii České republiky. Případné nedostatky měřicího zařízení by tak mohly narušit existující ekonomické vztahy mezi uvedenými subjekty. Ing. H. tak může být motivován, aby takovým následkům bránil. To představuje konkrétní hrozbu podjatosti Ing. H. ve věci.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nikterak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[20] Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; fakticky se však dovolává rovněž důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nesouhlasí s právními názory vyjádřenými v napadeném rozsudku, namítá tedy nesprávné hodnocení právní otázky.

[21] Obsah kasační stížnosti lze v zásadě rozdělit na tři okruhy námitek: a) porušení práva stěžovatele účastnit se ústního jednání ve věci, resp. nezákonné projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a vydání rozhodnutí mimo ústní jednání; b) nedostatečné dokazování a policejní provokace; c) nesprávné měření rychlosti.

a) Projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele

[22] Ve vztahu k prvnímu okruhu námitek je třeba posoudit, zda správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud věc dne 22. 10. 2013 projednal v nepřítomnosti stěžovatele a rozhodnutí vydal až dne 3. 12. 2013. Pro posouzení vymezené otázky je nezbytné nejprve shrnout podstatné skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu.

[23] Dne 30. 9. 2013 bylo stěžovateli magistrátem doručeno do datové schránky předvolání k ústnímu jednání na den 22. 10. 2013. Dne 2. 10. 2013 stěžovatel nahlížel do správního spisu. Dne 10. 10. 2013 zaslal stěžovatel prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb omluvu z nařízeného ústního jednání, ve které žádal o nařízení nového ústního jednání v době, kdy bude správnímu orgánu plně k dispozici, tedy po 18. 11. 2013. Jako důvod omluvy uvedl skutečnost, že od 20. 10. 2013 do 4. 11. 2013 bude pobývat na dlouhodobě plánované cestě mimo ČR, na což ihned navazuje pobyt na veletrhu v Laosu a Vietnamu. V omluvě zároveň požádal správní orgán, aby mu včas sdělil, nebude-li možné z nějakého důvodu omluvu přijmout.

[24] Usnesením ze dne 14. 10. 2013 magistrát vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 5 pracovních dní doplnil důvod omluvy v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. Následně dne 14. 10. 2013 magistrát telefonicky kontaktoval stěžovatele, zda by bylo možno projednat věc před jeho odjezdem, na což stěžovatel reagoval dotazem, zda mu správní orgán nemůže vyhovět a jednání odložit až po 18. 11. 2013. Na to úřední osoba odpověděla, že ano, pokud doloží důvod omluvy (letenky, doklad o pojištění, ubytování atd.), k čemuž byl vyzván usnesením. Stěžovatel uvedl, že doklad o pobytu na veletrhu může doložit ihned, avšak předešlá zahraniční cesta se týká rodinné návštěvy ve Švýcarsku a neví, co by měl k tomuto pobyt doložit. Správní orgán reagoval sdělením, že omluvu

postačí doložit ve lhůtě uvedené v usnesení. Stěžovatel konstatoval, že doloží, co má, a je na správním orgánu, zda omluvu uzná.

[25] Dopisem ze dne 16. 10. 2013 (doručeným magistrátu dne 21. 10. 2013) stěžovatel doplnil omluvu kopií faktury na zajištění služeb při cestě na veletrh ve Vietnamu a sdělil, že před tím bude od 20. 10. do 2. 11. 2013 pobývat u příbuzných ve Švýcarsku za účelem vyšetření na klinice CHUV Lausanne, kterou může doložit pouze dodatečně (např. doklady o tankování). Závěrem opět požádal, aby správní orgán včas sdělil, pokud omluvu nepřijme.

[26] Usnesením ze dne 21. 10. 2013 byl stěžovatel opakovaně vyzván k doplnění důvodu omluvy, a to ve lhůtě 12 pracovních dní. Usnesením ze dne 7. 11. 2013 byla na žádost stěžovatele lhůta prodloužena až do 20. 11. 2013.

[27] Dne 22. 10. 2013 proběhlo ústní jednání o přestupku v nepřítomnosti stěžovatele jako obviněného. Během jednání byly toliko provedeny listinné důkazy nashromážděné ve správním spise.

[28] Dne 29. 10. 2013 podal stěžovatel blanketní odvolání proti usnesení ze dne 14. 10. 2013. Dne 11. 11. 2013 podal blanketní odvolání rovněž proti usnesení ze dne 21. 10. 2013. Odvolací správní orgán však odvolací řízení nezahájil, neboť magistrát stěžovateli vyhověl, když lhůtu pro doplnění důvodu omluvy prodloužil až do 20. 11. 2013.

[29] Vyrozuměním ze dne 18. 11. 2013 bylo stěžovateli vysvětleno, že neodstraní-li do 20. 11. 2013 nedostatky podání ze dne 16. 10. 2013, tedy nedoloží důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na 22. 10. 2013, bude ve věci rozhodnuto.

[30] Podáním ze dne 20. 11. 2013, doručeným dne 22. 11. 2013, stěžovatel sdělil magistrátu, že se teprve předchozího dne vrátil ze služební cesty a předešlou cestu do Švýcarska je schopen doložit toliko svědectvím pana J. B., u kterého pobýval, a CD z lékařského vyšetření na klinice v Lausanne.

[31] Dne 3. 12. 2013 magistrát vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal stěžovatel dne 18. 1. 2014 odvolání, v němž namítal, že byl na 23. 10. 2013 objednán na speciální vyšetření ve Švýcarsku, přičemž objednání se řeší v asi tříměsíčním předstihu. Popsal průběh předchozího řízení a uvedl, že ze zahraniční cesty se vrátil až v noci ze dne 19. na 20. 11. 2013, a jelikož byl vyčerpán po dlouhé cestě, zaslal magistrátu pouze krátkou zprávu v reakci na výzvu. Pobyt ve Švýcarsku není schopen doložit jinak než svědectvím pana B., případně CD z výsledky vyšetření, které posléze obdržel poštou. Jsou na něm však soubory týkající se jeho zdravotního problému, což jsou citlivé informace. Stěžovatel by proto musel soubory nejdříve upravit. To ale vyžaduje čas a energii, což dne 20. 11. 2013 neměl. Svá tvrzení však nedoložil ani ve svém odvolání.

[32] Nejvyšší správní soud na podkladě vymezených skutečností nejprve hodnotil, zda byly splněny podmínky pro konání ústního jednání dne 22. 10. 2013 v nepřítomnosti stěžovatele. Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité*

omluvy nebo důležitého důvodu. Z citovaného ustanovení vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: i) obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti; ii) obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

[33] V posuzovaném případě nikdo (zejména ani stěžovatel) nezpochybňuje řádné předvolávání k přestupkovému jednání dne 22. 10. 2013 a poučení o následcích pro případ, že by se stěžovatel k jednání nedostavil. První uvedená podmínka je tak splněna.

[34] V rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„(...) obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“*. Dále uvedl, že *„[z] hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení“*.

[35] Stěžovatel namítá, že magistrát měl jeho omluvu přijmout a jednání odložit, neboť z jeho chování nevyplývaly žádné obstrukční snahy řízení prodlužovat, chtěl se dohodnout na náhradním termínu ústního jednání, přičemž na den 22. 10. 2013 bylo projednání věci nařízeno teprve poprvé. Nesouhlasí s postupem magistrátu, který ho opakovaně vyzýval k doložení důvodu omluvy a nesdělil mu jednoznačně, zda omluvu přijme, dokud bylo ještě možné zahraniční cestu odložit. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí.

[36] V rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, je věcí správního uvážení. Soudu nicméně přísluší posoudit, nepřekročil-li správní orgán meze správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřípustné libovůle. Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgán prvního stupně postupoval v dané věci naprosto správně, pokud stěžovatele vyzval, aby tvrzený důvod bránící v účasti na ústním jednání doložil“*. V citovaném rozhodnutí se rovněž uvádí, že pouze omluvu doloženou lze považovat za náležitou.

[37] I v nyní souzeném případě proto postupoval správní orgán zcela v souladu se zákonem a s judikaturou správních soudů, když po stěžovateli požadoval, aby tvrzený důvod své omluvy prokázal. Tímto způsobem správní orgán předchází případům, kdy účastník řízení uvede zkreslené či přímo nepravdivé údaje. Magistrát přitom nemohl objektivně splnit stěžovatelovo subjektivní očekávání, že se mu dostane včas jasné odpovědi, zda bude jeho omluva akceptována, či nikoliv. Jelikož tvrzený důvod omluvy se sám o sobě nejevil neopodstatněným a nepravdivým, avšak nebyl stěžovatelem prokázán, či alespoň osvědčen, neměl magistrát jinou možnost, než stěžovatele vyzvat, aby svá

tvrzení doložil. Rovněž telefonicky mu bylo sděleno, že jeho omluvě a žádosti o odložení termínu ústního jednání bude vyhověno, pokud důvody náležitě doloží. Za dané situace tudíž magistrát nemohl stěžovateli poskytnout jasné stanovisko, zda omluvu přijme. To bylo výhradně v dispozici stěžovatele, neboť jen na něm bylo, aby svá tvrzení osvědčil, byla-li pravdivá. Stěžovatel se měl postarat o to, aby ve stanovené lhůtě předložil odpovídající doklady o tvrzené zahraniční cestě, a pokud tak neučinil, musel nést následky, s nimiž byl předem jasně srozuměn.

[38] Ostatně i stěžovatel se dovolává závěrů konstantní judikatury správních soudů, dle které je třeba omluvu obviněného posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu správního řízení. Jak se svými právy nakládal a jak se sám zasadil o to, aby byla věc náležitě projednána (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 – 32).

[39] Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že měl zřízenou datovou schránku, a komunikace s ním tudíž nebyla problematická. Datovou schránku však využíval toliko magistrát, zatímco stěžovatel své reakce a omluvy zasílal prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, čili s několikadenní prodlevou. Nelze odhlédnout ani od toho, že sice svou cestu do Švýcarska plánoval dlouho předem (jak sám tvrdil), avšak na předvolání doručené mu dne 30. 9. 2013 reagoval až 10. 10. 2013, přestože dne 2. 10. 2013 nahlížel do správního spisu, a nic mu tedy nebránilo, aby již v tomto okamžiku sdělil správnímu orgánu, že se nařízeného ústního jednání nebude moci ve stanoveném termínu zúčastnit. Proč tak neučinil, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé. Žalovanému i krajskému soudu lze proto přisvědčit, že omluva nebyla uplatněna včas, zejména však nebyla náležitě doložena.

[40] Stěžovatel sám opakovaně uváděl, kdy a jak může svou první cestu do zahraničí osvědčit. Následně však opět pouze sděloval magistrátu důvody, že tak učinit nemůže, resp. jiným způsobem a později. Již v podání ze dne 16. 10. 2013 tvrdil, že cestu do Švýcarska (ze které se měl vrátit dne 2. 11. 2013) doloží dodatečně např. doklady o tankování. To však ve lhůtě do 20. 11. 2013 neudělal a tohoto dne pouze magistrátu nabídl, že důvod omluvy může doložit svědeckou výpovědí pana J. B., u kterého pobýval, a CD z lékařského vyšetření na klinice v Lausanne. To aniž by CD rovnou přiložil, či konkrétně označil osobu svědka (datum narození a adresa bydliště, případně jiný kontakt). Ničeho nedoložil ani v odvolání žalovanému o bezmála dva měsíce později a své jednání omlouval tím, že byl dne 20. 11. 2013 unaven a neměl energii soubory na CD z vyšetření upravovat.

[41] V popsaném přístupu stěžovatele lze spatřovat jistou účelovost, kdy stěžovatel sice nějakou aktivitu vyvíjel, avšak jen takovou, která jej nestála žádné úsilí a která nebyla adekvátní pro náležitý průběh řízení, a z podání, které magistrátu zasílal, nevyplývalo nic relevantního. Takový bezvýsledný dialog mezi ním a správním orgánem mohl dále trvat i několik dalších měsíců, na což však správní orgán nepřistoupil. Tvrzení, že dostatečně komunikoval, tak nelze přisvědčit.

[42] Již ve shora označeném rozsudku č. j. 4 As 61/2012 – 22 Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro posouzení náležitosti omluvy není rozhodná skutečnost, že jednalo o první omluvu. Stejný názor zastává Nejvyšší správní soud i v případě stěžovatele. Poukázat je taktéž třeba na skutečnost, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž

aproboval postup správního orgánu, který věc projednal bez přítomnosti obviněného a následně vyčkal, zda obviněný náležitě doloží důvod omluvy. I nyní tedy nelze shledat nesprávným postup magistrátu, který věc projednal v nepřítomnosti stěžovatele ještě před uplynutím lhůty pro doplnění důvodu omluvy. Jelikož vyčkal, zda stěžovatel uvedenou povinnost splní, a teprve poté bez dalšího jednání rozhodl, nedošlo tím ke zkrácení stěžovatele na jeho právech.

[43] Lze tedy uzavřít, že v daném případě byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele, jelikož se k řádně nařízenému jednání nedostavil bez náležité omluvy. Obdobně hodnotil věc i krajský soud, a nelze mu proto v tomto rozsahu nic vytýkat. Od této otázky je však třeba odlišit námitky stěžovatele, že magistrát postupoval nezákonně, když rozhodnutí nevydal již při ústním jednání konaném dne 22. 10. 2013, a rozhodl až dne 3. 12. 2013 mimo ústní jednání.

[44] Stěžovatel se dovolával závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 – 46, přičemž nesouhlasí s krajským soudem, že byl následně překonán rozsudky ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 – 44, a ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 As 91/2012 – 27. Stěžovateli lze přisvědčit, že k překonání citovaného rozsudku skutečně nedošlo, nutno zdůraznit, že ani nemohlo. Má-li být právní názor již dříve vyslovený Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodnutí překonán, musí se tak stát postupem dle § 17 s. ř. s., tedy překonat rozhodnutí tříčlenného senátu může jen rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Krajský soud však netvrdil, že závěry odkazované stěžovatelem byly překonány pozdější judikaturou, neboť se jednalo o část rozsudku, ve které zrekapituloval názor žalovaného. K citovanému rozsudku se krajský soud výslovně nevyjádřil. To však nemá vliv na posouzení rozhodné otázky ve věci, zda postup magistrátu v daném případě způsobil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jak upozorňuje i stěžovatel, z označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je třeba vždy hodnotit s ohledem na konkrétní okolnosti případu, zda vydání rozhodnutí s časovým odstupem od konání ústního jednání o přestupku, mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Nejedná se tudíž o vadu, která vždy bez dalšího vede ke zrušení napadeného rozhodnutí, což je názor konstantně zastávaný Nejvyšším správním soudem.

[45] Stěžovatel namítá, že mu bylo upřeno právo osobně se zúčastnit ústního jednání ve věci, přestože v tom správnímu orgánu nic nebránilo, když rozhodnutí vydal až se značným časovým odstupem. Prodleva mezi jednáním a vydáním rozhodnutí byla však způsobena právě k ochraně stěžovatele, který měl ještě možnost omluvu dodatečně doplnit, případně se seznámit s podklady pro rozhodnutí. Jelikož stěžovatel byl dne 18. 11. 2013 vyrozuměn, že nedoloží-li do 20. 11. 2013 důvod omluvy z ústního jednání nařízeného na 22. 10. 2013, bude ve věci rozhodnuto, přičemž stěžovatel si byl vědom, že do stanoveného termínu omluvu nedoloží a nedoložil, bylo na místě, aby se sám aktivně alespoň seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Stěžovatel svých práv nevyužil, když se bez náležité omluvy nedostavil k ústnímu jednání, ani se neseznámil s podklady ve spise, či se k nim vyjádřil. Správní orgán není povinen vyžadovat účast obviněného při ústním jednání ani jeho vyjádření, v daném případě proto správní orgány nepochybily. Jelikož ani dokazování nebylo neúplné či vadné a nashromážděné listiny byly dostatečné pro prokázání přestupku stěžovatele (k tomu se Nejvyšší správní soud vyjádří dále), přičemž správní orgán v rámci ústního jednání pouze provedl důkazy nashromážděné ve spise, nebylo vadou řízení mající za následek nezákonnost napadeného

rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí vydáno až po určité době od ústního jednání, které se konalo v nepřítomnosti stěžovatele.

[46] Zcela bez významu pak ve vztahu k předmětným otázkám zůstává námitka stěžovatele, že se proti usnesením, kterými byl vyzván k doplnění důvodu omluvy, odvolal, avšak správní orgány o nich dosud nerozhodly. Jak ostatně vysvětlil i krajský soud, k odvolání stěžovatele magistrát prodloužil lhůtu k doplnění omluvy až do 20. 11. 2013. Odvolání stěžovatele tudíž fakticky vyhověl. Nadto stěžovatel ani neuvádí, jak by se případná vada měla promítnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud sám žádné vady řízení mající vliv na výsledné rozhodnutí ve věci neshledal.

b) Nedostatečné dokazování a policejní provokace

[47] Domnívá-li se stěžovatel, že magistrát byl povinen vyslechnout ve věci zasahující policisty, neboť pro prokázání přestupku nestačí pouze úřední záznam, ale je nutné opatřit svědeckou výpověď, a dále aby bylo stěžovateli umožněno účinně uplatnit námitku policejní provokace, pak Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než konstatovat, že stěžovatel se mýlí. Obecně lze s argumentací stěžovatele ohledně dokazování úředním záznamem a uplatněním námitek provokace souhlasit, ve vztahu k předmětné věci je však nepřiléhavá a nepřesná.

[48] V rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro prokázání nejvyšší povolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení, přičemž výslech zasahujících policistů není třeba provádět, jelikož by neuvedli nic nového. Ve správním spise stěžovatele jsou všechny jmenované listiny obsaženy, nelze proto přisvědčit jeho námitkám, že dokazování provedené správními orgány bylo nedostatečné. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se totiž spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů. Pokud by se jednalo o přestupek, jenž má být prokázán výhradně tvrzením policistů, pak by bylo třeba v souladu s ustálenou rozhodovací praxí trvat na provedení dokazování svědeckou výpovědí a úřední záznam by v takovém případě nebyl dostatečný k prokázání daného skutku. To však není případ stěžovatele. Jak uvedl i krajský soud, rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku stěžovatelem byl snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky stěžovatele, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožňuje.

[49] Stěžovatel uvádí, že policisté měli být vyslechnuti, aby měl možnost účinně uplatnit námitku policejní provokace a správní orgány měly dokázat, že v daném případě je policejní provokace nepravděpodobná. K tomu se obsáhle vyjádřil již žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 4 a 5), když upozornil, že ze záznamu z rychloměru vyplývá, že v okamžiku měření rychlosti stěžovatele jelo policejní vozidlo rychlostí 69 km/h, zatímco stěžovatelovo 152 km/h (po odečtení možné odchylky měření 147 km/h). Již z této skutečnosti je patrné, že o policejní provokaci v daném případě nelze hovořit, a nebylo proto třeba vyslýchat zasahující policisty, zda skutečně svou rychlostí 69 km/h nebránili stěžovateli v zařazení se do pravého jízdního pruhu a nevyprovokovali ho ke

zvýšení rychlosti až na 147 km/h. Žalovaný k tomu rovněž uvedl, že *„není reálně možné, aby vozidlo policie zpomalilo z rychlosti kolem 150 km/h na rychlost 69 km/h tak rychle, že by ještě zachytilo vozidlo obviněného jedoucí stále rychlostí 147 km/h v levém jízdním pruhu. Je jen obtížně představitelné, aby policisté v přesném okamžiku z rychlosti jízdy okolo 150 km/h prudce brzdili na rychlost jízdy 69 km/h na dráze kratší než 30 metrů (odpovídající nastavenému dosahu rychloměru), tak aby byl zaznamenán vzniklý rychlostní rozdíl. Obviněný přitom ani nepopisuje, že by policejní vozidlo takový intenzivní manévr provádělo"*. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl příležitost se do oznámení o přestupku vyjádřit, což neučinil a bez dalšího jej podepsal. Pokud by jej policisté skutečně provokovali, dá se logicky a rozumně předpokládat, že by svého práva využil a uvedl to již do oznámení o přestupku. Považoval proto výslech zasahujících policistů jako svědků za nadbytečný. S tímto názorem se krajský soud ztotožnil, stejně tak i Nejvyšší správní soud, který považuje rozhodnutí žalovaného i krajského soudu za správná. Jelikož nebylo vůbec pravděpodobné, že k policejní provokaci došlo, nebylo třeba, aby byl stěžovatel s policisty před správním orgánem osobně konfrontován. Vzhledem k uvedenému je tedy zřejmé, že ani námitka, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy stěžovatele, není důvodná.

[50] Stěžovatel se rovněž domáhal, aby byl proveden důkaz prostřednictvím videozáznamu pořízeným videokamerou umístěnou v policejním vozidle. Žalovanému však policejní orgán sdělil, že policejní vozidlo nebylo kamerou vybaveno. Neexistuje-li videozáznam o spáchání přestupku stěžovatelem (ale pouze snímek z rychloměru, který je v daném případě dostatečný k osvědčení skutkového stavu), nemohl se stěžovatel jeho provedení ve správním řízení domáhat, ani v tom spatřovat pochybení správních orgánů. Namítá-li v kasační stížnosti, že osoba, která vydala sdělení, že videozáznam neexistuje, musela být totožná s osobou, která měření prováděla, přičemž ani nebyla poučena ve smyslu § 55 odst. 5 správního řádu, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že se jedná o novou skutečnost, kterou stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

c) Nesprávné měření a ostatní námitky stěžovatele

[51] Stěžovatel rovněž namítá, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k měřicímu zařízení a že i s touto výhradou chtěl být konfrontován při ústním jednání s výpovědí policistů. Jak již bylo vysvětleno výše, výslech policistů byl v daném případě nadbytečný, neboť ke spolehlivému zjištění skutkového stavu jsou plně postačující listiny obsažené ve správním spise. To platí i ve vztahu ke způsobu měření. Stěžovatel by proto ani v případě, že by se ústní jednání konalo v jeho přítomnosti, nebyl s výpovědí policistů konfrontován.

[52] Co se týče samotného měření, Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že by v jeho případě mohlo dojít k reflexi, neboť na snímku z měřicího zařízení se vozidlo stěžovatele částečně překrývá s billboardem umístěným na okraji pozemní komunikace. Nejvyšší správní soud v hodnocení této otázky souhlasí s krajským soudem, který uvedl, že stěžovatel *„nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem českého metrologického institutu. Výrobní číslo*

pokračování

použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče závěrů ohledně správnosti způsobu měření rychlosti, krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť se s nimi zcela ztotožňuje". Žalovaný přitom vyložil (na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí), že z ničeho nevyplývá, že by proškolení policisté použili měřicí zařízení v rozporu s návodem k obsluze, neboť ti ho jen nastavili do požadované pozice a zapnuli jej. Policista provádějící měření nemůže funkci zařízení nijak ovlivnit. Pokud by však nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla neznamenal. Z návodu k obsluze dále vyplývá, kdy může dojít k tzv. reflexi (tedy odrazu paprsku od jiných vozidel, svodidel atd., a tím zkreslení naměřených hodnot). Jsou zde popsány jednotlivé možnosti a zobrazeny jejich příklady. Z nich je pak zřejmé, že k jednoduché reflexi může dojít v případech, kdy na důkazovém snímku není zobrazen žádný automobil, či se nachází v ne zcela běžné poloze, resp. je zachycena pouze nepatrná část měřeného automobilu. To však není případ stěžovatele, jehož vozidlo je zachyceno téměř celé ve standardní poloze na snímku. Proto ani billboard zachycený na straně snímku na protilehlé straně silnice nemohl dle hodnocení žalovaného způsobit jakékoliv zkreslení naměřených hodnot. Co se týče dvojité či trojité reflexe popsané v návodu k obsluze, ta dle žalovaného nepřipadá vůbec v úvahu, neboť nastává za zcela jiných podmínek, než stěžovatel namítá. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto otázkou vypořádal velmi podrobně, přesvědčivě a logicky, tudíž pouhé konstatování stěžovatele, že na snímku je zobrazen i billboard nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní.

[53] Nelze rovněž odhlédnout od evidentní pečlivosti žalovaného při projednávání dané věci, když si k námitkám stěžovatele vyžádal vyjádření Ing. H., metrologa I. stupně v oboru silničních rychloměrů, který závěry žalovaného o správnosti měření a vyloučení reflexe potvrdil. Jelikož se jmenovaný vyjadřoval výhradně k otázkám týkajícím se správného použití předmětného měřicího zařízení a k dodržení návodu k obsluze (tedy i měření v místě a způsobem, který vylučuje reflexi) v daném případě, nikoliv ke kvalitě či jiným vlastnostem zařízení, nelze přisvědčit stěžovateli, že byl oslovený odborník ve věci podjat. Ostatně stěžovatel ani jeho odborné názory nijak nezpochybňuje a nepolemizuje s obsahem poskytnutého vyjádření.

[54] Konečně ani námitka, že žalovaný provedl jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení a vyjádření Ing. H., aniž dal stěžovateli možnost se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit a reagovat na ně, není důvodná. S touto námitkou se dostatečně vypořádal již krajský soud, když uvedl, že *„poté, co si krajský úřad v průběhu odvolacího řízení opatřil k důkazu uvedené vyjádření zaměstnance společnosti Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, metrologa I. stupně v oboru silničních rychloměrů, vyrozuměl žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí dopisem ze dne 21. 2. 2014 o právu vyjádřit se do 5 pracovních dnů od doručení tohoto vyrozumění ke shromážděným podkladům. Vyrozumění bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky 22. 2. 2014. Žalobce reagoval návrhem na provedení výslechu svědků policistů P. S. a T. P. Žalovaný ve věci rozhodl 4. 3. 2014*". Jelikož stěžovatel s odůvodněním krajského soudu nijak nepolemizuje a toliko zopakoval žalobní námitku, Nejvyšší správní soud pouze dodává, že zjištění krajského soudu odpovídají obsahu správního spisu, přičemž povinností žalovaného nebylo ve výzvě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí výslovně vyjmenovat, jaké podklady si pro rozhodnutí opatřil. K takovému zjištění měl stěžovatel využít svého práva a s podklady se seznámit sám, což neučinil. Jeho procesní pasivitu proto nelze klást za vinu žalovanému, který v posuzovaném případě nijak

nepochybil. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že krajský soud posoudil věc správně, když považoval postup i rozhodnutí obou správních orgánů za zákonné.

IV. Závěr a náklady řízení

[55] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[56] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu